
Veertig jaren geleden heeft David Friedrich Strauss eene profetie uitgesproken, eene profetie, die zulk een zonderling contrast vormt met het doel onzer samenkomst, dat wij niet kunnen nalaten haar in herinnering te brengen.

In zijne „Christelijke Geloofsleer“, die op den 2^{den} September 1840 het licht zag, deelde hij als zijn gevoelen mede, dat „Godgeleerde studiën, die vroeger moesten medewerken om bewaarde Evangeliedienaars te vormen, thans als een uitgezocht middel waren te beschouwen om iemand voor den dienst der kerk totaal onbruikbaar te maken“. (1)

Op dien grond beweerde hij dan ook, dat „de driestel van den schoenlapper, de lessenaar van den kantoorschrijver en iedere andere plaats, waar men zich slechts voor de wetenschap kon schuilhouden, als kweekplaats voor den toekomstigen prediker, den voorkeur hadden boven de Universiteit of het Seminarie.“

Vandaar zijne voorspelling dat „mensen met zwakke geestvermogens op godsdienstig, en zij, die zichzelf gevormd hebben, op godgeleerd gebied, de woordvoerders op de vrome gezelschappen, eerlang de geestelijke leidlieden van ons volk zouden worden.“

Dat althans die voorspelling door de uitkomst gelogenstrafft werd, behoeft ik u „na veertig jaren“ niet te zeggen.